

По-обстоенъ за Сливенъ е англичанинътъ Уолшъ (Walsh, ирландецъ), който е пътувалъ прѣзъ Турция въ надвечерieto на Дибичовия походъ (1827—1829). Сливенъ у него е *Selymnia*, а на картата му — *Seljmnia*. „Градътъ, пише той, има 20,000 жители и повечето сж българи. Тукъ се фабрикуватъ въ голѣма степенъ много артикули, които сж прочути въ цѣла Турция, като: дебели вълнени платове и високо цѣнени пушки. Но онова, което е най-присъщо на сливенската природа, то е приготвянето на розовото масло. Голѣмъ кръгъ около Сливенъ е посадень съ розови градини. Изобилието на розовата тукъ култура прибавя още едно прѣдимство на тоя хубавъ край. Голѣма часть отъ това розово масло се донася въ Англия, и най-естетичниятъ и елегантенъ миризъ на природата ний дължимъ именно на тия скромни сливенски жители“¹⁾. (*Narrative of a journey from Constantinople to England. London. 1828*).

Между тия, които споменуватъ Сливенъ отъ това врѣме, но само като прѣдметъ на географична справка и нищо повече, е англичанинътъ — Яроусмитъ. Сливенъ у него е въ по-модерната форма *Selimno*. (*Arrowsmith A. Comp. atlas of ancient and modern geography*).

Още прѣди идването на руситѣ въ града (1829 г.) и едноврѣменъ почти съ Яроусмитъ е географичниятъ опитъ на Тиленъ (*Thielen Max. Die Europäische Türkei etc. Wien. 1828 s. 120*), у когото даннитѣ за Сливенъ сж черпени главно отъ Х. Калфа. „Демиркапийскиятъ проходъ, пише той, (*Demir Kapi, der eiserne Thorpass*), води на югъ по балкана въ Сливенъ (*Islem ye*), който градъ е въ

¹⁾ Walsh е билъ докторъ на правото и членъ на ирландската академия; пътувалъ е като членъ отъ свитата на лордъ Странгфордъ. Трудътъ му, писанъ на английски, е прѣведенъ и на нѣмски. Извлечения отъ него дадохъ въ юлската книжка на списанието „Родина“ за 1902 г. Той нарича всички българи „селени“ — нѣщо обяснимо, защото въ Турция само мухамеданитѣ сж имали право на гражданство въ политическа смисълъ — останалитѣ сж били рая. Walsh е сжщиятъ, за когото споменува Титеровъ въ своитѣ записки за бесарабскитѣ българи, че не можалъ никждѣ да намѣри труда му. Дѣйствително, нашитѣ библиотеки се радватъ повече на безразборно „изписвани“ книги, нежели на такива, въ които ще се срѣщне нѣщо за забравеното ни минало!